

Ιστορική Επισκόπηση του μαρξιστικού λενινιστικού κινήματος του Αφγανιστάν και της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση του Αφγανιστάν (ΟΑΑ)

□

1. Τα χρόνια της «Βασιλικής Δημοκρατίας»

Η πρώτη επαναστατική μαρξιστική οργάνωση στο Αφγανιστάν ιδρύθηκε το 1966 και είχε το όνομα Προοδευτική Οργάνωση Νεολαίας (ΠΟΝ). Το ρεβιζιονιστικό, καθοδηγούμενο από τη Μόσχα «Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα του Αφγανιστάν» (ΛΔΚΑ) είχε ιδρυθεί λίγο νωρίτερα από μία ομάδα διανοουμένων με ύποπτες διασυνδέσεις με ένα τμήμα της κυρίαρχης ελίτ.

(Ο πρίγκιπας Νταούντ, εξάδελφος του βασιλιά Ζαχίρ Σαχ και πρωθυπουργός του Αφγανιστάν [1953-1963] είχε ονομαστεί ο «Κόκκινος Πρίγκιπας» για τις συμπάθειές του με τη μετασταλινική σοβιετική ηγεσία. Ο Μπαμπράκ Καρμάλ, ένας από τους ιδρυτές του ΛΔΚΑ και ηγέτης της φράξιας Παρτσάμ μέσα στο κόμμα, ήταν διάσημος πληροφοριοδότης του Νταούντ και νεροκουβαλητής στις πολιτικές φιλοδοξίες του).

Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος του Αφγανιστάν από την ίδρυσή του ήταν η ανειρήνευτη πάλη ενάντια στο ρεβιζιονισμό και τον ομορτουισμό. Το επαναστατικό μαρξιστικό κίνημα του Αφγανιστάν ιδρύθηκε και αναπτύχθηκε ακριβώς επάνω στη βάση αυτή. Στη διάρκεια αυτών των πρώτων χρόνων κυριαρχούσε η ιδεολογική πάλη ανάμεσα στα κομμουνιστικά κόμματα της Σοβιετικής Ένωσης και της Κίνας από τη μία μεριά και της Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα από την άλλη. Τα δύο αυτά πολιτικά φαινόμενα είχαν ανεξίτηλες ιδεολογικές και πολιτικές επιδράσεις πάνω στην ΠΟΝ. Μπορεί κανείς να πει ότι η ΠΟΝ ιδρύθηκε και αποτέλεσε μία απαραίτητη οντότητα για την υπεράσπιση και τη διάδοση του επαναστατικού μαρξισμού ενάντια στο ρεβιζιονισμό και την ξενοδουλεία του ΛΔΚΑ με αρχηγούς τους Νουρ Μουχάμαντ Ταράκι και Μπαμπράκ Καρμάλ.

Ο άνεμος της αλλαγής φυσούσε στο Αφγανιστάν. Το 1963 ο Νταούντ αναγκάστηκε να παραιτηθεί από πρωθυπουργός προκειμένου να αφήσει το δρόμο ανοιχτό για την προκήρυξη

από το βασιλιά Ζαχίρ Σαχ της συνταγματικής δημοκρατίας. Υιοθετήθηκε νέο σύνταγμα και ίχνη από δημοκρατικές ελευθερίες, όπως και κάποια μέτρα για την ελευθερία της έκφρασης και την ελευθερία του τύπου παραχωρήθηκαν στον λαό. Επωφελούμενη από την βελτίωση του πολιτικού κλίματος, η ΠΟΝ ξεκίνησε την έκδοση ενός εβδομαδιαίου οργάνου, της Σολάι Τζαβαϊντ [Αιώνια Φλόγα], με σκοπό να διαδώσει τις αρχές της Νέας Δημοκρατίας (δηλ. της Σκέψης Μάο Τσετούνγκ) και να αποκαλύψει τις μηχανορραφίες του ΛΔΚΑ και των Σοβιετικών ρεβιζιονιστών. Η Σολάι Τζαβαϊντ απαγορεύτηκε μετά από 11 μόνο φύλλα, αλλά η σύντομη περίοδος της έκδοσής της ήταν αρκετή για να σπείρει τους σπόρους της επαναστατικής σκέψης και να κερδίσει την καρδιά και τη σκέψη χιλιάδων πρωτοπόρων διανοούμενων και συνειδητών εργατών.

Η βελτίωση του πολιτικού κλίματος αξιοποιήθηκε και από άλλες πολιτικές ομάδες. Πολύ νωρίς πολιτικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις άρχισαν να συγκεντρώνουν μεγάλο αριθμό οπαδών και να τραβούν το ενδιαφέρον στην Καμπούλ και στις μεγάλες πόλεις. Στις περισσότερες από αυτές τις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις έγιναν πολύ ορατά τρία πολιτικά ρεύματα: Οι Σολάι (μέλη, οπαδοί και συμπαθούντες της ΠΟΝ που πήραν το όνομά τους από το περιοδικό τους Σολάι Τζαβαϊντ), οι Χαλκ και οι Παρτσάμ (οι οπαδοί των δύο αντιμαχόμενων φραξιών του ΛΔΚΑ, από τα ονόματα των αντίστοιχων εντύπων Χαλκ [Ο Λαός] και Παρτσάμ [Το Λάβαρο], και οι Ικβάν (ισλαμιστές και ισλαμιστές φονταμενταλιστές, που αργότερα ονομάστηκαν Ισλαμική Νεολαία, από το όνομα του πρωτοτύπου τους στην Αίγυπτο, Ικβάν-αλ-Μουσλιμίν [Μουσουλμανική Αδελφότητα]). Από την άποψη της αριθμητικής δύναμης, οι συγκεντρώσεις και οι διαδηλώσεις που οργανώνονταν από τους Σολάι στην Καμπούλ ξεπερνούσαν κατά πολύ τους Χαλκ και τους Παρτσάμ και ιδιαίτερα τους Ικβάν, παρόλες τις εκτιμήσεις τους για τη θρησκευτικότητα του πληθυσμού γενικά.

Οι διάφοροι πολιτικοί κύκλοι δεν έπαιρναν αρχικά στα σοβαρά τους Ικβάν εξαιτίας του μικρού αριθμού τους και της ελάχιστης επιρροής τους στους διανοούμενους. Οι Ικβάν αντιστάθμιζαν την αριθμητική τους κατωτερότητα με τη μαχητικότητά τους, που εκδηλώθηκε πρώτη φορά όταν πέταξαν οξύ στα πρόσωπα νεαρών κοριτσιών στο πανεπιστήμιο και σε γυμνάσια. (Αυτό τροφοδοτήθηκε από το μισογυνισμό του ισλαμικού φονταμενταλισμού που δεν δέχεται την εμφάνιση των γυναικών στην κοινωνία και πρεσβεύει την ισόβια φυλάκιση των γυναικών στα σπίτια και στα χαρέμια ως υπέρτατη αφοσίωση στο ισλάμ). Η μαχητικότητα των Ικβάν αυξήθηκε με άλματα. Έφτασαν γρήγορα στο επίπεδο να δολοφονούν μη θρησκευόμενους διανοούμενους. Ένας αριθμός τέτοιων δολοφονιών έγιναν ανοιχτά από τους Ικβάν στη Χεράτ και στη Λακχμάν, και πολλές άλλες αποκαλύφθηκαν στη συνέχεια στην Καμπούλ και σε άλλες πόλεις. Το σημείο καμψής για το επαναστατικό μαρξιστικό κίνημα ήταν τον Ιούνιο του 1972, όταν οι Σολάι και οι Ικβάν συγκρούστηκαν στην πανεπιστημιούπολη της Καμπούλ, που αποτελούσε τον κύριο στίβο της ιδεολογικής και πολιτικής αντιπαράθεσης και πάλης. Πιστοί στις αρχές τους, οι Ικβάν ήρθαν οπλισμένοι με μαχαίρια και πιστόλια. Η κατάσταση, αυτή τη μοιραία ημέρα, βγήκε πολύ γρήγορα εκτός ελέγχου με αποτέλεσμα ο Σαϊντάλ Σοκαντάν, ένας σπουδαίος μαχητής της ΠΟΝ και αγορητής των Σολάι να δολοφονηθεί από τα χέρια του Γκουλμπουντίν Χεκματιάρ, που έγινε αργότερα διάσημος ως ηγέτης της πιο σκληρής ομάδας του ισλαμικού φονταμενταλισμού, την Χιζμπ-ι-Ισλαμί [το Ισλαμικό Κόμμα]. (Πρέπει να πούμε ότι αυτή η Χιζμπ-ι-Ισλαμί είναι που πήρε την μερίδα του λέοντος από την απλόχερη βοήθεια της ΣΙΑ τον καιρό του πολέμου της αντίστασης ενάντια στη σοβιετική εισβολή και κατοχή. Όπως όλα τα αφγανικά φονταμενταλιστικά κόμματα, η Χιζμπ-ι-Ισλαμί τροφοδοτήθηκε με όπλα και δολάρια από τη ΣΙΑ, μέχρι που από ταπεινό τσακάλι εξελίχθηκε σε ύαινα που διψάει για

αίμα και τρέφεται από τις σάρκες του λαού του Αφγανιστάν. Μόνο αυτό το γεγονός είναι αρκετό για να αποκαλυφθεί ο χαρακτήρας των υποκριτικών κραυγών του δυτικού ιμπεριαλισμού ενάντια στον ισλαμικό φονταμενταλισμό). Πολλοί άλλοι Σολάι πληγώθηκαν, αρκετοί πολύ σοβαρά. Η σύγκρουση αυτή πόλωσε παραπέρα τη γενική πολιτική ατμόσφαιρα και προκάλεσε έντονη αντιπαράθεση στους κόλπους της ΠΟΝ, που την ανάγκασε να προχωρήσει σε επανεξέταση της πολιτικής της.

Η κύρια κριτική ανάμεσα στους Σολάι ήταν ότι παρά το γεγονός ότι το πολιτικό ρεύμα Σολάι Τζαβαϊντ είχε πολιτική επιρροή σε σημαντικό τμήμα νεολαίων Αφγανών, η ηγεσία της ΠΟΝ είχε σταθεί ανίκανη να αξιοποιήσει το δυναμικό αυτών των οπαδών για την πολιτική κινητοποίηση των αγροτικών μαζών, που περιλάμβαναν το 90% του λαού του Αφγανιστάν. Τα όρια της επιρροής της ΠΟΝ και της ηγεσίας της σπάνια ξεπερνούσαν τη διάνοηση των πόλεων και έναν περιορισμένο αριθμό εργατών. Ως συνέπεια αυτής της επανεξέτασης στις αρχές της δεκαετίας του '70, διάφοροι κύκλοι μέσα στο Σολάι Τζαβαϊντ άρχισαν να υπογραμμίζουν τα λάθη της ΠΟΝ και έτσι άρχισε μία εντατική ιδεολογική πάλη σε όλα τα επίπεδα της οργάνωσης. Η πιο έντονη κριτική της ΠΟΝ έγινε από την Επαναστατική Ομάδα των Λαών του Αφγανιστάν (που αργότερα αναπτύχθηκε και μετονομάστηκε σε Σαζμάν-ι-Ρεχάγι Αφγανιστάν [Οργάνωση για την Απελευθέρωση του Αφγανιστάν]). Κάτω από αυτές τις έντονες κριτικές, η ΠΟΝ διασπάστηκε σε έναν αριθμό από μικρότερες επαναστατικές ομάδες που ήταν γενικά πιστές –σε διαφορετικό καθεμιά βαθμό– στο μαρξισμό–λενινισμό, σκέψη Μάο Τσετούνγκ.

2. Τα χρόνια του Νταούντ

Τον Ιούλιο του 1973 ο Νταούντ, «ο Κόκκινος Πρίγκιπας», με την υποστήριξη της φράξιας Παρτσάμ του ΛΔΚΑ, πραγματοποίησε ένα αναιμακτο πραξικόπημα, καθάρωσε το βασιλιά Ζαχίρ Σαχ και ανακήρυξε το Αφγανιστάν δημοκρατία με πρόεδρο τον ίδιο. Οι παλιοί φίλοι του Νταούντ στο Παρτσάμ αναδείχτηκαν σε κυβερνητικές θέσεις κλειδιά, αλλά οι Παρτσάμ και τα σοβιετικά αφεντικά τους είχαν υποτιμήσει τον Νταούντ. Μετά από έναν χρόνο κακοδιαχείρισης από τους Παρτσάμ και υποταγής τους σε μία μυστική γραμμή που καθόριζε ο Μόσχα, ο Νταούντ καθάρωσε όλους τους αξιωματούχους της διοίκησης. Αυτό υποχρέωσε τη Μόσχα να καταφύγει στις ένοπλες δυνάμεις του Αφγανιστάν προκειμένου να πετύχει τους απώτερους σκοπούς της. Στη διάρκεια των πέντε χρόνων της προεδρίας του Νταούντ (1973-1978) το επαναστατικό κίνημα παρέμεινε σε κατάσταση συντήρησης. Αυτό ήταν συνέπεια της έλλειψης ενότητας ανάμεσα στα πρώην μέλη και τους οπαδούς της τώρα πια διαλυμένης ΠΟΝ. Η Επαναστατική Ομάδα των Λαών του Αφγανιστάν (ο πρόδρομος της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση του Αφγανιστάν, ΟΑΑ) ξεπήδησε ως μία από τις λίγες καλά οργανωμένες επαναστατικές ομάδες με καθαρή γραμμή. Έδινε έμφαση (ίσως περισσότερο από όσο χρειαζόταν) στην ανάγκη για περισσότερη δουλειά σε βάθος μέσα στην αγροτιά και τα περισσότερα από τα στελέχη της μετατόπισαν τη δραστηριότητά τους στις αγροτικές περιοχές.

Αυτήν την περίοδο οι δύο αντιμαχόμενες φράξιες του ΛΔΚΑ (η φράξια Χαλκ με ηγέτη τον Νουρ Μωχάμαντ Ταράκι και η φράξια Παρτσάμ του Μπαμπράκ Καρμάλ), που είχαν διασπαστεί κάποια χρόνια νωρίτερα ως συνέπεια προσωπικής φαγωμάρας ανάμεσα στον Ταράκι και τον Καρμάλ, επανενώθηκαν το 1977 κάτω από τις αυστηρές διαταγές της Μόσχας. Η κίνηση αυτή εντασσόταν στα πλαίσια της προετοιμασίας για εφαρμογή των στρατηγικών σχεδίων που εκπονούσε το Κρεμλίνο για τη σοβιετική εκδοχή της

αποικιοκρατικής «προωθημένης πολιτικής» της Μ. Βρετανίας το 19ο αιώνα. Ο Νταούντ είχε στο μεταξύ απογοητευθεί από τους χορηγούς του στο Κρεμλίνο και είχε στραφεί στη δύση για βοήθεια στα φιλόδοξα σχέδιά του. Μπάλωσε τις μέχρι τότε κακές σχέσεις του με το Πακιστάν (η μακριά αντιδικία του με το Πακιστάν πάνω στο θέμα του Παστουνιστάν ήταν η αγαπημένη κόντρα του Νταούντ στο τομέα της εξωτερικής του πολιτικής) και επισκέφθηκε το Ιράν και τη Σαουδική Αραβία για να πετύχει οικονομική βοήθεια. Η στροφή του Νταούντ ήταν πολύ απότομη και ανησυχητική για τους στρατηγικούς αναλυτές του Κρεμλίνου. Έτσι η Μόσχα δεν καθυστέρησε να αναλάβει δράση. (Οι μνήμες από το ξωπέταγμα των Ρώσων από την Αίγυπτο του Ανουάρ Σαντάτ και τη Σομαλία του Μωχάμαντ Σιγιάντ Μπαρέ λίγα χρόνια νωρίτερα ήταν ακόμα πολύ φρέσκες και επώδυνες). Τον Απρίλιο του 1978 η ΚαΓκεΜπε οργάνωσε τη δολοφονία του Μιρ Ακμπάρ Κιμπέρ που ήταν προσωπικότητα–κλειδί του Παρτσάμ και κάλεσε το ΛΔΚΑ να κάνει, ενωμένο, μία επίδειξη δύναμης και ανυποταγής στην κηδεία του. Η κίνηση αυτή οργανώθηκε για να προκαλέσει τον Νταούντ να χτυπήσει το ΛΔΚΑ. Ο περήφανος Νταούντ έπεσε στην παγίδα και πυροδότησε μία ένοπλη εξέγερση από πράκτορες της ΚαΓκεΜπε μέσα στον στρατό και την αεροπορία. Η «Ενδοξη Επανάσταση του Σαούρ» είχε ξεκινήσει. Το αιματηρό πραξικόπημα της 28ης Απριλίου 1978 είχε ως αποτέλεσμα την εξόντωση του Νταούντ και της οικογένειάς του μαζί με περίπου 7.000 χιλιάδες μέλη του στρατού και πολίτες, και την ανάδειξη στην εξουσία του Νουρ Μωχάμαντ Ταράκι ως προέδρου και πρωθυπουργού και του Μπαμπράκ Καρμάλ ως βοηθού του. Στην περίοδο αυτή οι αφγανικές επαναστατικές ομάδες δεν αποτελούσαν αναγνωρίσιμη πολιτική δύναμη, αλλά η ορθότητα των πολιτικών τους εκτιμήσεων για το χαρακτήρα της Σοβιετικής Ένωσης ως σοσιαλิมπεριαλιστικής δύναμης, του ΛΔΚΑ ως πράκτορα του σοσιαλμπεριαλισμού και υπόλογου για έσχατη προδοσία, καθώς και η γραμμή των Σολάι να επαναφέρουν το θέμα της ανάγκης για ανειρήνευτη πάλη ενάντια σε αφεντικά και λακέδες κατάφεραν να καταγραφούν στο μυαλό και στη συνείδηση των σκεπτόμενων πατριωτών.

3. Τα χρόνια του «Σαούρ»

Ούτε ο λαός του Αφγανιστάν ούτε οι επαναστατικές ομάδες λυπήθηκαν όταν είδαν τον Νταούντ να πέφτει, αλλά όλες οι επαναστατικές μαρξιστικές ομάδες –οι πολιτικοί κληρονόμοι της ΠΟΝ– άμεσα, αταλάντευτα και ομόθυμα καταδίκασαν το αιματηρό πραξικόπημα και κάλεσαν το λαό να σώσει την πατρίδα από τη μοίρα που της επιφύλασσαν οι πουλημένοι αρχιπροδότες του ΛΔΚΑ και τα ρώσικα αφεντικά τους. Αυτή η άμεση και καθαρή αντίδραση βασιζόταν στο γεγονός ότι κανένας επαναστάτης μαρξιστής ή οργάνωση στο Αφγανιστάν δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι οι λακέδες του σοβιετικού ρεβιζιονισμού του Χαλκ και του Παρτσάμ είχαν αναλάβει το καθήκον να πουλήσουν την χώρα τους στη Σοβιετική Ένωση κάτω από τη σημαία του λεγόμενου «μη καπιταλιστικού δρόμου προς την ανάπτυξη», και να διαφυλάξουν με κάθε κόστος τα συμφέροντα των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν. Αμέσως μετά τη «νίκη της επανάστασης του Σαούρ» ξεκίνησε η εφιαλτική κυριαρχία του τρόμου σε βάρος των πλατιών λαϊκών μαζών γενικά και της προοδευτικής διάνοησης ιδιαίτερα. Αυθαίρετες ατομικές και μαζικές συλλήψεις, ανήκουστα βασανιστήρια υπόπτων και μαζικές εκτελέσεις όλων των «αντεπαναστατικών» στοιχείων που συλλαμβάνονταν με το παραμικρό πρόσχημα από υστερικούς υπαλλήλους που είχαν στρατολογηθεί από τους πράκτορες της ΚαΓκεΜπε στο τιμόνι του κράτους και της κυβέρνησης, αποτελούσαν ρουτίνα. Κανέναν δεν λυπήθηκαν. Για τους παρατρεχάμενους του Χαλκ (που πολύ σύντομα ήρθαν στα μαχαίρια με τους Παρτσάμ και αφού πήραν το

πάνω χέρι στράφηκαν και ενάντια στους μέχρι χθες συντρόφους τους, [κάτω από την αιγίδα του Αλεξάντερ Πουζάνοφ, του σοβιετικού πρέσβη, ο Μπαμπράκ Καρμάλ και η ακολουθία του των Παρτσάμ είχαν εξοριστεί στο εξωτερικό, αλλά αρκετοί μπήκαν στην φυλακή]) όποιος έλεγε μία λέξη ενάντια στους Σοβιετικούς και την «Επανάσταση του Σαούρ» ήταν προδότης και αντεπαναστάτης και όλοι οι αντεπαναστάτες ήταν είτε «Σολάι» αν τύχαινε να είναι μορφωμένοι και μη θρησκευόμενοι ή «ΙΚβάν» (αν ήταν αμόρφωτοι, άξεστοι και/ή θρησκευόμενοι). Ανάμεσα στις δύο αυτές κατηγορίες, αυτοί που είχαν την πιο σκληρή και απάνθρωπη μεταχείριση ήταν οι «Σολάι» γιατί αυτοί ήταν οι «συνειδητοί εχθροί» με προσχεδιασμένα πολιτικά κίνητρα ανταγωνιστικά και εχθρικά ενάντια στα «επιτεύγματα της Ένδοξης Επανάστασης του Σαούρ», σε αντίθεση με τους «αδαιείς εχθρούς» που αντιστέκονταν στην «Επανάσταση του Σαούρ» από άκριτο θρησκευτικό φανατισμό. Το νέο καθεστώς, όχι μόνο στα λόγια αλλά και με έργα, προσπάθησε να ξεριζώσει τη θρησκευτικότητα μέσα από τις μάζες, παρανοώντας το άλφα-βήτα του ιστορικού υλισμού και τη μαρξιστική κοινωνιολογία. Όλ' αυτά γίνονταν στο όνομα της «δημοκρατικής επανάστασης», «της λαϊκής δημοκρατίας ως πρώτου βήματος στην πορεία προς το σοσιαλισμό» και την «κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο». Όλες οι καταξιωμένες αντιλήψεις των εργατών, των εκμεταλλευόμενων τάξεων και των μαζών των ανθρώπων του μόχθου είχαν κηρυχθεί χυδαιές, άξιες περιφρόνησης και έφερναν τον τρόμο σε αυτούς που τις είχαν. Στο όνομα της «επανάστασης» έγινε τεράστια ζημιά στην εικόνα των πραγματικών επαναστατών διανοούμενων και εργατών.

Σφυρηλατημένοι από τη γενική ατμόσφαιρα του τρόμου και της απογοήτευσης, γνωρίζοντας ότι οι πιο σοβαρές και άσχημες καταστάσεις δεν είχαν ακόμα έρθει, οι ομάδες των επαναστατών μαρξιστών άρχισαν να πλησιάζουν η μία την άλλη, σε ορισμένες περιπτώσεις πέτυχαν κάποιους βαθμούς ενοποίησης, αλλά κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες τέτοιες ενοποιήσεις είχαν μικρά πρακτικά αποτελέσματα. Παρόλα αυτά, κάθε επαναστατική ομάδα, σπρωγμένη από τις αμειλικτες συνθήκες να βελτιώσει την οργανωτική της κατάσταση και να μετεξελιχθεί σε μαρξιστική οργάνωση, πραγματοποιούσε –καθεμιά με το δικό της τρόπο και σύμφωνα με τα δικά της μέσα και δυνατότητες– προσπάθειες να βαθύνει και να διευρύνει τη συμμετοχή της στην πατριωτική πάλη. Στις 5 Αυγούστου 1979, η Επαναστατική Ομάδα των Λαών του Αφγανιστάν (ο πρόδρομος της ΟΑΑ) σε ενιαιομετωπική συνεργασία με έναν αριθμό δραστήριων ισλαμικών οργανώσεων, συμμετείχαν σε μία ένοπλη εξέγερση στη φρουρά της Μπάλα Χισάρ, στην Καμπούλ. Η εξέγερση τερματίστηκε βάνουσα από το καθεστώς και μεγάλος αριθμός στελεχών της Επαναστατικής Ομάδας σκοτώθηκαν στην μάχη, υπέκυψαν στα βασανιστήρια ή εκτελέστηκαν μετά από συνοπτικές διαδικασίες. Η ορθότητα της πολιτικής και της γραμμής δράσης της Επαναστατικής Ομάδας για την συγκρότηση ενός ενιαίου μετώπου με τους ισλαμιστές και τη συμμετοχή της σε μία ένοπλη εξέγερση αποτελεί ακόμα και σήμερα αντικείμενο ιδεολογικής πάλης ανάμεσα στους αφγανικούς μαρξιστικούς κύκλους, αλλά όπως αναφέρεται σε ένα κείμενο της ΟΑΑ, η εξέγερση της 5ης Αυγούστου έδειξε ότι οι μαρξιστές δεν δίστασαν να βρεθούν στην πρώτη γραμμή της πάλης όταν επρόκειτο για την άμυνα του λαού και την ανεξαρτησία της πατρίδας, και ότι ποτάμια αίματος χωρίζουν τους Σολάι από τους προδότες, ρεβιζιονιστές του Χαλκ και του Παρτσάμ.

Για τους Αφγανούς μαρξιστές επαναστάτες είναι παλιά διαπίστωση ότι με δεδομένη την πλήρη απόρριψη του καθεστώτος από το λαό και την αυξανόμενη αδυναμία του καθεστώτος σε όλους τους τομείς της διοίκησης, η Σοβιετική Ένωση θα ήταν αναγκασμένη να μπει μέσα για να προστατεύσει τα στρατηγικά της συμφέροντα. Όπως ήταν αναμενόμενο, το

καθεστώς του ΛΔΚΑ εκφυλίστηκε πολύ γρήγορα σε μία κλίκα μαντρόσκυλα που καθένα ορμούσε στο λαιμό του άλλου, με τον Αλεξάντερ Πουζάνοφ, το Σοβιετικό πρέσβη και βετεράνο αρχικατάσκοπο, να λειτουργεί πότε ως αφεντικό και πότε ως διαιτητής. Ο Χαβιζουλάχ Αμίν, ο ξεδιάντροπος, μεγαλομανής και φιλόδοξος ταγματάρχης του Ταράκι της φράξιας Χαλκ, καθοδήγησε τους Χαλκ σε πόλεμο ενάντια στους Παρτσάμ, περιόρισε ασφυκτικά τα δικαιώματα κάποιων ηγετών τους και κάποιους άλλους τους παρέδωσε στην τρομερή μυστική αστυνομία για «ανάκριση». Σύντομα στη συνέχεια, στράφηκε κατά του δασκάλου του Ταράκι και, σε μια δραματική σκηνή που θύμιζε ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στους μαφιόζους της Ν. Υόρκης, άναψε το πιστολιδί μέσα στο προεδρικό μέγαρο παρουσία του Σοβιετικού πρέσβη. Ο Σοβιετικός νονός μετέφερε στον Ταράκι τις ευλογίες του Κρεμλίνου να εξοντώσει τον Αμίν, αλλά το σχέδιο κάπου χάλασε και ο Αμίν κατάφερε να ξεγλιστρήσει χωρίς γρατζουνιά, ενώ σκοτώθηκε το πρωτοπαλικάρο του Νταούντ, Ταρούν. Αυτό ήταν η σταγόνα που γέμισε το έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Ο Αμίν συνέλαβε τον Ταράκι και ανέλαβε όλα τα αξιώματά του. Δύο μέρες αργότερα ο Ταράκι, ο «Μεγάλος Ηγέτης», το «Φαινόμενο της Ανατολής», πέθανε από ασφυξία με διαταγή του «αφοσιωμένου μαθητή του» Αμίν. Ο Αμίν βρισκόταν τώρα στην κορυφή, απάγγελνε σε κάθε ευκαιρία λιβανωτούς για τη Σοβιετική Ένωση, αλλά δεν κατάφερε να ξεγελάσει τους Σοβιετικούς. Είχε ματαιώσει τα σχέδια του Κρεμλίνου, είχε αναστατώσει τη Μόσχα, και είχε εξολοθρεύσει τον Ταράκι, το έμπιστο χέρι των Σοβιετικών στις πολιτικές ίντριγκες στο Αφγανιστάν, που ήταν πάντα παρών όταν τον καλούσαν. Η Μόσχα όμως κατάφερε να βρει ανταλλακτικά. Σήκωσε το δάχτυλο και διάφορα σημαίνοντα πρόσωπα του Παρτσάμ που είχαν εξοριστεί ως πρέσβεις σε διάφορες χώρες από τους Χαλκ έσπευσαν να παραλάβουν τις οδηγίες της. Στις 27 Δεκεμβρίου του 1979, ο Μπαμπράκ Καρμάλ βγήκε από το ραδιόφωνο της ΣΣΔ του Ταντζικιστάν σαν Ράδιο Αφγανιστάν και εξήγγειλε την έναρξη της «νέας εξελικτικής φάσης της Ένδοξης Επανάστασης του Σαούρ». Ο Αμίν δηλητηριάστηκε την ίδια μέρα από τους Ρώσους φρουρούς του στο παλάτι του στην Καμπούλ και «περιορισμένες σε αριθμό δυνάμεις» του σοβιετικού στρατού ξεχύθηκαν στο Αφγανιστάν, με τον Μπαμπράκ Καρμάλ καθισμένο στο κανόνι ενός από τα τανκς. Ο πρώην πληροφοριοδότης του πρίγκιπα Νταούντ και πρωταθλητής της ΚαΓκεΜπε ήταν τώρα στο τιμόνι.

4. Ο Πόλεμος της Αντίστασης

Το χειρότερο είχε πια συμβεί. Η πατρίδα ενός φανατικά ανεξάρτητου λαού είχε κατακτηθεί από έναν εισβολέα και ένας ανάξιος κουϊσλινγκ είχε επιβληθεί με τα όπλα ως κυβερνήτης. Ο λαός έτρεξε στα όπλα, που συχνά δεν ήταν παρά μαχαίρια της κουζίνας ή σκουριασμένα τουφέκια του 19ου αιώνα. Για το επαναστατικό μαρξιστικό κίνημα στο Αφγανιστάν ήταν η εποχή μιας μεγάλης συμφοράς. Ένα άπειρο κίνημα που δεν είχε καλά-καλά καταλάβει πού βρισκόταν και δεν είχε ακόμα βγάλει δόντια, ήταν επιφορτισμένο με την τρομερή πρόκληση να βάλει τη σφραγίδα του στην πάλη για την εθνική απελευθέρωση ενάντια σε μία υπερδύναμη οπλισμένη μέχρι τα δόντια.

Η χώρα πάλευε ακόμα με τις ημιφεουδαρχικές σχέσεις παραγωγής, με μία πρωτόγονη αγροτική οικονομία, με δείκτη αναλφαριθμητισμού πάνω από 90% και, βέβαια, με έναν λαό βαθιά θρησκευόμενο. Η ιερή κυριαρχία ενός τέτοιου λαού είχε κατάφωρα παραβιαστεί από τους «μαρξιστές» και η ανεξαρτησία της χώρας είχε βιαστεί από τη χώρα που είχε δημιουργήσει ο Λένιν. Ο σοσιαλιμπεριαλισμός είχε χτυπήσει. Οι αντιλήψεις για την τιμή,

που έχει ο λαός στο Αφγανιστάν, μέσα στο πλαίσιο της θρησκευτικής του πίστης, είχαν καταπατηθεί. Οι μάζες κραύγαζαν και ζητούσαν το αίμα των άθεων «κομμουνιστών» προδοτών. Σε μια τέτοια ατμόσφαιρα, ένα άπειρο επαναστατικό μαρξιστικό κίνημα έπρεπε να φέρει σε πέρας την ιστορική του αποστολή.

Το Αφγανιστάν είναι η πατρίδα διαφορετικών εθνικών ομάδων που, χάρη στην υπανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, δεν είχαν ακόμα ενωθεί τελείως σε ένα έθνος με την αυστηρή έννοια του όρου. Οι ίδιοι παράγοντες που δεν είχαν επιτρέψει στους λαούς του Αφγανιστάν να εξελιχθούν σε σύγχρονο κράτος, ήταν που, στη διάρκεια μιας περιόδου μεγαλύτερης από μία χιλιετηρίδα, τους καθόριζε να βλέπουν, ιδιαίτερα σε καιρούς ιστορικά αντίξοους, στην ισλαμική θρησκευτική τους πίστη τον ενοπιό παράγοντα όλων των κοινωνικών τάξεων και εθνικών ομάδων. Με τον ερχομό στην εξουσία των κουίσιλινγκ του ΛΔΚΑ και ιδιαίτερα μετά την εισβολή και κατοχή του Αφγανιστάν από τη Σοβιετική Ένωση, το κάλεσμα για τζιχάντ –ιερό πόλεμο– άρχισε να αντηχεί σε όλες τις γωνιές, στις πεδιάδες και στις χαράδρες της χώρας. Όπως και ενάντια στους Βρετανούς το 19ο και στις αρχές του 20ού αιώνα, αυτός ήταν ο μόνος τρόπος με τον οποίο ένας λαός που δεν είχε ακόμα βγει από το μεσαιώνα, πνευματικά και υλικά, μπορούσε να αρθρώσει την ανάγκη για πατριωτικό πόλεμο αντίστασης ενάντια σε έναν ξένο εισβολέα. Μόνο η τζιχάντ μπορούσε να αποτελέσει την κινητήρια δύναμη, μία απλή και εύκολα κατανοητή ιδεολογική γραμμή για την ανάγκη και το καθήκον να θυσιάσει κάποιος τη ζωή του και να τα δώσει όλα στην προσπάθεια να καθαρίσει τη χώρα από τους ντόπιους προδότες και τους ξένους πάτρονές τους. Μέσα στην πολυφωνία των ισλαμικών κραυγών και την τζιχάντ, μετά το φιλοσοβιετικό πραξικόπημα και ιδιαίτερα μετά τη σοβιετική εισβολή, οι έμποροι της πίστης, ισλαμιστές φονταμενταλιστές θέριζαν χρυσάφι.

Οι Ικβάν είχαν προσπαθήσει να ανέβουν στην εξουσία στη διάρκεια των μοιραίων χρόνων του Νταούντ. Τις εξεγέρσεις που προσπάθησαν να οργανώσουν στις πόλεις Λαγκχμάν και Παντζέρ κανένα τμήμα της αφγανικής κοινωνίας δεν τις υποστήριξε. Οι περισσότεροι από τους ηγέτες τους ήταν υπό επιτήρηση ή στη φυλακή, και ένας αριθμός από αυτούς βρήκε καταφύγιο στο γειτονικό Πακιστάν, όπου πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στις μυστικές υπηρεσίες του Ζουλφικάρ Αλί Μπούτο. Τους είχαν ανατεθεί ταπεινές δουλειές με αντίστοιχα ταπεινούς μισθούς και τους κρατούσαν για τις ώρες ανάγκης. Με τη σοβιετική εισβολή στο Αφγανιστάν και την κινητοποίηση του δυτικού ιμπεριαλισμού που είχε την ευκαιρία να ισοφαρίσει με τον σοσιαλιμπεριαλιστή αντίπαλο μετά την εξουστειλιστική ήττα των ΗΠΑ στο Βιετνάμ, τους έβγαλαν από το συρτάρι και τους έκαναν ηγέτες σε μια νύχτα. Ο θεός πρέπει να τους χαμογέλασε καθώς ο κοσμικός Μπούτο είχε απομακρυνθεί από τον ισλαμιστή αρχηγό του Γενικού Επιτελείου, στρατηγό Ζία-ουλ-Χακ, και ο αγωγός είχε ανοίξει για τα πολεμικά εφόδια και τα δολάρια των ΗΠΑ. Παραφουσκωμένοι με αμερικάνικα και αραβικά όπλα και χρήματα και αξιοποιώντας την πλημμυρίδα του λαϊκού αντισοβιετικού αισθήματος, οι ψιλικατζήδες φονταμενταλιστές πράκτορες ξεχύθηκαν στην πολιτική σκηνή σαν ηγέτες των Αφγανών μουτζαχεντίν, μαχητών της ελευθερίας, και κατά συνέπεια, σαν ηγέτες του λαού του Αφγανιστάν. Ο Γκουλμπουντίν Χεκματιάρ, ο δολοφόνος του Σαϊντάλ Σοκχαντάν πριν μερικά χρόνια, έγινε αστέρας χάρη στην πολιτική του αναληψία, το βάρβαρο χαρακτήρα του και την ξεδιάντροπη υποταγή του στους Πακιστανούς στρατηγούς και γραφειοκράτες που ήταν επιφορτισμένοι με το καθήκον να μοιράζουν τα αμερικάνικα και αραβικά όπλα και δολάρια. Δεν είχε όμως ξεχάσει τις παλιές του εχθρότητες. Ανακήρυξε τους Σολάι, τους πραγματικούς επαναστάτες, σε «κύριο εχθρό» και μάλιστα πιο επικίνδυνο από τους Χαλκ και τους Παρτσάμ. Να τι είπε ένας επαναστάτης Αφγανός

συγγραφέας:

«Το επαναστατικό κίνημα στο Αφγανιστάν δεν είχε να παλέψει μόνο ενάντια στους Σοβιετικούς εισβολείς. Το καθεστώς του Χομεϊνί στο Ιράν και η δικτατορία του Ζία-ουλ-Χακ στο Πακιστάν έδωσαν τα χέρια με τους Ρώσους και την κυβέρνηση μαριονέτα της Καμπούλ προκειμένου να αποδεκατίσουν τους μαρξιστές επαναστάτες στο Αφγανιστάν και να μηδενίσουν την δουλειά τους μέσα στις μάζες. Το άπειρο επαναστατικό κίνημα ήταν πολιορκημένο και από τις τέσσερις πλευρές.»

Εκατοντάδες Αφγανοί επαναστάτες μαρξιστές είχαν εκτελεστεί στα πεδία εκτελέσεων του Πολ-ι-Σάρκχι της Καμπούλ στη διάρκεια της περιόδου των Ταράκι-Αμίν και αργότερα, στα χρόνια της σοβιετικής εισβολής με τους Καρμάλ και Νατζιμπουλάχ. Εκατοντάδες άλλοι ήταν υπό διωγμό από τα κόμματα Ικβάν στο Πακιστάν και μέσα στο Αφγανιστάν. Η μυστική αστυνομία Καντ (το χέρι της ΚαΓκεΜπε στο Αφγανιστάν) είχε ειδικό τμήμα με καθήκον τη συντριβή όλων των οργανώσεων και ομάδων της Σολάι. Οι Σολάι πολεμούσαν ενάντια σε τρομερές δυσκολίες. Από τη μια πλευρά θεωρούσαν καθήκον τους να συμμετέχουν στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, είτε αυτός λέγονταν τζιχάντ είτε αντίσταση, και από την άλλη να αντιμετωπίσουν το κυνηγητό της ΚαΓκεΜπε και των Ικβάν. Όμως κατάφεραν να πάρουν μέρος στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση του Αφγανιστάν (η μέχρι πριν Επαναστατική Ομάδα των Λαών του Αφγανιστάν) και η Λαϊκή Οργάνωση για την Απελευθέρωση του Αφγανιστάν (ΛΟΑΑ) είναι δύο επαναστατικές οργανώσεις που συμμετείχαν ενεργά στον Πόλεμο της Αντίστασης. Για κάποια περίοδο η ΛΟΑΑ είχε δικές της απελευθερωμένες περιοχές. Μία τέτοια τολμηρή παρουσία στην εθνικοαπελευθερωτική πάλη δεν ήταν δυνατό να μην προκαλέσει την λυσσασμένη αντίδραση της Ικβάν. Οι ισλαμιστές δεν λυπόταν κανέναν Σολάι που έπεφτε στα χέρια τους και κυνηγούσαν με μανία όλα τα στελέχη του επαναστατικού κινήματος. Το κόμμα Χιζμπ-ι-Ισλαμί του Γκουλμπουντίν Χεκαμτιάρ ήταν το πρώτο κυνηγόσκυλο ενάντια στους επαναστάτες μαρξιστές. Πολλοί τολμηροί επαναστάτες δολοφονήθηκαν ή εξαφανίστηκαν χωρίς ίχνη στην Πεσάβαρ του Πακιστάν, που ήταν πολιτικό και επιμελητειακό κέντρο δραστηριοτήτων. Ο σύντροφος Δρ. Φαϊζ Αχμάντ, βετεράνος του μαρξιστικού κινήματος στο Αφγανιστάν, ιδρυτής, ηγέτης της Επαναστατικής Ομάδας των Λαών του Αφγανιστάν και κατόπι της ΟΑΑ, παραδόθηκε στον Χιζμπ-ι-Ισλαμί από έναν προδότη και βασανίστηκε μέχρι θανάτου. Δεκάδες άλλα στελέχη και σύντροφοι της ΟΑΑ δολοφονήθηκαν από τη Χιζμπ-ι-Ισλαμί. Ένα πολύ γνωστό γεγονός είναι ότι ο καθηγητής Καϊγιούμ Ραχμπάρ, ηγέτης της ΛΟΑΑ, δολοφονήθηκε από σκοπευτές της Χιζμπ-ι-Ισλαμί στην Πεσάβαρ, παρότι η ΛΟΑΑ –για δικούς της λόγους– δεν έχει ακόμα δώσει τα στοιχεία. Στα χρόνια της ρωσικής κατοχής (που από μία ειρωνεία της τύχης συμπίπτουν με τα χρόνια του Ζία-ουλ-Χακ στο Πακιστάν) τα αφγανικά φονταμενταλιστικά κόμματα γενικά και το Χιζμπ-ι-Ισλαμί ιδιαίτερα είχαν εξαιρετικά προνομιακή μεταχείριση από το καθεστώς του Ζία-ουλ-Χακ. Οι πόροι των πακιστανικών ενόπλων δυνάμεων, οι μυστικές υπηρεσίες, η αστυνομία και το φονταμενταλιστικό κόμμα Τζαμαάτ-ι-Ισλαμί του Πακιστάν ήταν στην άμεση διάθεση των Αφγανών φονταμενταλιστών και έτσι οι Αφγανοί επαναστάτες και οι κοσμικοί πατριώτες δεν είχαν ούτε καταφύγιο, ούτε την παραμικρή βοήθεια ή συμπάθεια των πακιστανικών αρχών. Κατ' επέκταση, είχαν αποκλειστεί από οποιαδήποτε αναγνώριση και αναφορά από τα παγκόσμια ΜΜΕ.

5. ...Προς το Σήμερα

Το αμνημόνευτο και απαραίτητο επαναστατικό μαρξιστικό κίνημα του Αφγανιστάν, που παράδερνε κοντά στην εξαφάνιση χτυπημένο και από τα δεξιά και τα αριστερά, έδειξε εξαιρετική αντοχή. Σχεδόν όλοι οι ηγέτες του και η ολότητα των στελεχών και βετεράνων του είχαν αποδεκατιστεί είτε από τους Παρτσάμ και τους Χαλκ, είτε από τους Ικβάν. Όμως ήταν θέλημα της ιστορίας να μείνει ζωντανό και αθάνατο το μαρξιστικό επαναστατικό κίνημα. Οι απίστευτα αντίξοες συνθήκες στα χρόνια της αντίστασης επέβαλαν στους κομμουνιστές να υιοθετήσουν τακτικές προσαρμοσμένες στην κατάσταση. Μία τέτοια τακτική ήταν να διεισδύουν στη βάση των εμπόλεμων αντιδραστικών ισλαμικών κομμάτων και οργανώσεων με σκοπό να αξιοποιήσουν τους δεσμούς τους με τις μάζες και να προμηθευτούν όπλα και πυρομαχικά για τις επαναστατικές δυνάμεις. Απόδειξη της συμβολής των επαναστατών μαρξιστών στο λαϊκό Πόλεμο της Αντίστασης ενάντια στη σοβιετική εισβολή είναι το γεγονός ότι τα ονόματα των «Σολάι» και του «Σολάι Τζαβαϊντ» δεν έπαψαν να ακούγονται στα δεκατέσσερα χρόνια του πολέμου, που ποτέ οι ισλαμιστές δεν επέτρεψαν να ονομαστεί ως κάτι διαφορετικό παρά πόλεμος του ισλάμ ενάντια στην αθεΐα και τον κομμουνισμό. Το κύρος των μαρξιστών επαναστατών ενισχύθηκε από την ενεργητική τους παρουσία στις πρώτες γραμμές της μάχης και η προσωπικότητά τους επιβλήθηκε χάρη στην τόλμη, το λαϊκό τους προφίλ, τη γνώση τους πάνω στα στρατιωτικά ζητήματα και τη δυνατότητα τους να πραγματοποιούν σωστές πολιτικές αναλύσεις. Η γνωστή ασυμφιλίωτη στάση των επαναστατικών μαρξιστικών ομάδων και οργανώσεων απέναντι στην κυβέρνηση μαριονέτα (εξαιρουμένων κάποιων προδοτικών και συμφιλιωτικών στοιχείων ανάμεσά τους) είχε σπουδαία συνεισφορά στην ενίσχυση του κύρους των επαναστατών ανάμεσα στις μάζες και στα τίμια στοιχεία της ισλαμικής αντιπολίτευσης. Ένας πολύ ορθόδοξος μουσουλμάνος πατριώτης έχει πει, «Είμαι και ήμουν πάντα εχθρικός απέναντι στους Σολάι αλλά δεν αμφέβαλλα ποτέ για τον πατριωτισμό τους και την αγάπη τους για το λαό.»

Ο Πόλεμος της Αντίστασης ενάντια στο Σοβιετικό σοσιαλิมπεριαλισμό έχει τελειώσει και ο λαός του Αφγανιστάν μπορεί δίκαια να απαιτήσει τις δάφνες της νίκης. Ο σοσιαλμπεριαλισμός πήγε εκεί που του άξιζε, δηλαδή στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας, και ο κλασικός δυτικός ιμπεριαλισμός είναι βέβαιο ότι θα τον ακολουθήσει αργά ή γρήγορα. Είναι όμως αποτέλεσμα ιστορικής ατυχίας για το λαό του Αφγανιστάν που, αφού έδωσε το μοιραίο χτύπημα στη σοσιαλμπεριαλιστική αρκούδα, τώρα πρέπει να αντιμετωπίσει τις αντιδραστικές ύαινες και τα λυσσασμένα σκυλιά του δυτικού ιμπεριαλισμού. Όπως στον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα της αντίστασης ενάντια στο σοσιαλμπεριαλισμό, η ΟΑΑ θα συνεχίσει να στέκεται στις πρώτες γραμμές της μάχης ενάντια στα κτήνη των φονταμενταλιστών.

Το κομμουνιστικό κίνημα του Αφγανιστάν αντιμετωπίζει μεγάλο αριθμό από ανεπάρκειες, ανάμεσα στις οποίες σημαντικότερη είναι η θεωρητική και η αντίστοιχη οργανωτική σύγχυση. Είναι δε αιχμαλωτισμένο στην πολιτική αναγκαιότητα να φέρνει σε πέρας πολλά διαφορετικά καθήκοντα. Έχει όμως συγκεντρώσει πλούσια εμπειρία σε στρατιωτικές επιχειρήσεις και στη δουλειά μέσα στις μάζες. Οι Αφγανοί επαναστάτες μαρξιστές είναι βετεράνοι σε πολεμικές συγκρούσεις με τον εχθρό. Αν οι επαναστάτες Αφγανοί μαρξιστές σταθεί ποτέ δυνατό να συνδυάσουν τη στρατιωτική τους εμπειρία με μια βαθύτερη κατανόηση των ταξικών αντιθέσεων στην αφγανική κοινωνία, να αποκτήσουν αυξημένη ταξική συνείδηση και βαθύτερη εμπιστοσύνη στο λαό που προδόθηκε θανάσιμα από τις

Ιστορική Επισκόπηση του επαναστατικού κινήματος του Αφγανιστάν

Συντάχθηκε απο τον/την ΕΚΚΕ

Παρασκευή, 27 Μάρτιος 2015 17:39 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 27 Μάρτιος 2015 19:36

μαριονέτες του σοσιαλιμπεριαλισμού, η ιστορία θα γίνει μάρτυρας δραματικών εξελίξεων στην πολιτική αρένα στο Αφγανιστάν. Το μέγεθος της αισχρής συμπεριφοράς της σημερινής φονταμενταλιστικής κυρίαρχης τάξης στο Αφγανιστάν δεν έχει προηγούμενο στην σύγχρονη παγκόσμια ιστορία, γιατί έχει προκαλέσει τη διάλυση του ηθικού και υλικού ιστού στη χώρα και στο λαό. Τώρα δεν είναι οι απλοί φονταμενταλιστές αλλά οι ακραίοι αυτοί που κατασπαράζουν ό,τι απέμεινε από το δέρμα και τα κόκκαλα του Αφγανικού λαού. Σήμερα ο κόσμος είναι μάρτυρας στο Αφγανιστάν ενός ακραία αντιδραστικού θρησκευτικού φασισμού και μαζικού φυλετικού απαρχαίντ. Αυτή η χωρίς προηγούμενο μεσαιωνική τυραννία θα αντιμετωπίσει την αντοχή, τον ηρωισμό και την πίστη των αληθινών Αφγανών κομμουνιστών στην ιστορική αποστολή τους να ελευθερώσουν την κοινωνία και το λαό από τη σημερινή κόλαση και να οδηγήσουν τις μάζες που μοχθούν σε μία κοινωνία ελεύθερη από τα δεσμά της φεουδαρχίας και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης των πολλών από τους λίγους. Αυτή η αναχρονιστική κόλαση δεν μπορεί και δεν πρέπει να ζήσει πολύ ακόμα. Η ιστορία θα βρίσκει πάντα την ΟΑΑ στο πόστο της.

17/9/2001